

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ . . . Δραχμὰ 16.
Προπληρωτέα καθ' ἑξαμήνην.

Συγτάτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Διὰ τριῶν ὁ σίλος λεπτὰ 25.
Ἐκδοποίησις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ.

Ἡ ἔθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου, ἣτις ἔρχεται κατ' ἔτος ἵνα ἐπειθυμίῃ ἡμῶν τὸν κατακλυσμόν καὶ τὴν σωτηρίαν, ἐπανηγύρισθῃ καὶ ἐνταῦθα, οὐχὶ μὲν μετ' ἐξάψεως πυρετώδους, πάντως ὅμως μετ' ἐπιβαλλούσης ἐπιστημότητας καὶ προφανούς συγκινήσεως, μαοτυρούσης περὶ τῶν αἰσθημάτων ὑπ' ὧν πληροῦται ἡδὴ ἡ καρδιά τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν δὲν παρεσύρθημεν ἐνταῦθα ὑπὸ ἀγράτου ἐνθουσιασμοῦ εἰς παταγώδεις καὶ παιδαριώδεις ἐκδηλώσεις ἐφήμερων ἐξάρσεων, ἀλλὰ συγκεκινήμενοι, σοβαροί, ὡς ἐμπρέπει εἰς λαὸν μελετώντα μέγα ἐπιχειρήματα καὶ συναισθανόμενον ὅτι βαρεῖαν φέρει κληρονομίαν τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος, ἐρωτάσαμεν ἐφέτος τὴν κλεινὴν ταύτην ἡμέραν, μετ' ἰδιαζούσης εὐλαθείας καὶ συγκινήσεως. Κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔφερον ἡμῖν τὴν ἀνάμνησιν ἐνδόξου παρελθόντος καὶ κατ' αὕτην καθήμενοι ὡς ἐν σταθμῷ ἐξ οὗ ἐπισκοπεῖτο τὸ παρελθὸν τοῦτο, ὄλιγα ἔτι πολλῶν χειρῶν ἐπανελάμβανον τὸν παρά ποταμῷ Βαβυλώνας θρήνον τῶν Ἰσραηλιτῶν: αἰὲν ἐπιλάθωμαι σοῦ Ἱερουσαλὴμ, ἐπιλησθεὶς ἡ δεξιὰ μου, κοληθεὶς ἡ γλῶσσα μου τῷ λάρρυγι μου, ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ. σήμερον ἡ κλητὴ αὕτη ἡμέρα ἔφερε ἰτὴν διάνοιαν ἡμῶν εἰς τὸ προσεχές μέλλον καὶ ὠθησεν ἡμᾶς ἐγγύτερον τοῦ τέρατος ἐκείνου ὅπερ πρὸ πεντήκοντα ἔτων ονειρόπωλοῦμεν καὶ εἰς ὃ ἀποβλέπομεν, καὶ πάντες ἠσθάνθημεν τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβωμεν ἀλλήλοις τὸ θαρσαεῖν χρεὶ τὰχ' αὐριον ἀμεινον ἔσεται. »

Ἀπὸ πρώτας πολὺ πλῆθος πολιτῶν πάσης τάξεως συνωθεῖτο ἐντός καὶ ἐκτός τῆς Μητροπόλεως ἐν ἣ ἔμελλε νὰ ψαλῆ ἡ συνήθης δοξολογία κατὰ τὴν τεταγμένην ὥραν προσήλθον ἐν τῷ ναῷ αἱ δημοτικαί, αἱ δικαστικαί καὶ αἱ διοικητικαί ἀρχαί, οἱ κ. κ. Προξένοι ἐν στολῇ, τὰ Προεδρεῖα τῶν διαφόρων σωματείων κτλ. παρετάχθησαν δὲ πρὸ τῆς ἐκκλησίας δύο λόχοι τοῦ ἐνταῦθα ἐδρεύοντος τάγματος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ὅπερ ὑπεδήλωσαν ζωηραὶ ἐπευφημαί ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως, αἱ ἀρχαὶ ἀπασαί, οἱ κ. κ. Προξένοι καὶ πλῆθος ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων πολιτῶν προσήλθον εἰς τὸ Δημοτικὸν κατὰστημα καὶ ἐχαιρέτισαν τὸν κ. Δήμαρχον δεχόμενον κατ' ἔθος κατὰ τὴν ἑορτήν ταύτην τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς πάντων. Τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου καὶ ὁ κ. Δήμαρχος ἐδεξιώθησαν τοὺς προσελθόντας πρεπόντως, ἐνῶ πλῆθος λαοῦ ἐπευφήμει κάτωθι τῆς Δημαρχίας. Ὁ κ. Γεώργ. Παναγόπουλος δικηγόρος καὶ δημοτ. Σύμβουλος ἐν μέσω τοῦ πλῆθους, διερχόμενος γενόμενος τῶν αἰσθημάτων τῶν συμπολιτῶν του, προσεφώνησε τὸν κ. Δήμαρχον διὰ ἐνθουσιώδους προσκαλιᾶς καὶ διετύπωσε τὴν κοινὴν εὐχὴν ὅπως ὁ κ. Δήμαρχος διαβιβάσῃ τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεὶ τὸ φρόνημα τοῦ τόπου καὶ τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἀπόφασιν νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃ ἢ βραχυθυμήσῃ ἀπέναντι οἰονδήποτε θυσίων καὶ τῶν ἐσχάτων ἀκόμκ. Εἰς ταῦτα ὁ κ. Δήμαρχος ἀπήντησε καταλλήλως ἐξάρας δι' ὀλίγων τὸν ἱερόν τῶν πατέρων μας ἀγωνία τοῦ 1821 καὶ προὐνιζόμενος αἴτιον καὶ τὸ

πέρας τοῦ ἡμετέρου μέλλοντος ἐθνικοῦ ἀγῶνος· ὑπεσχέθη δὲ νὰ διαβιβάσῃ τῷ Ἀνακτι ἡμῶν τὰ φρονήματα καὶ τὰς εὐχὰς τῆς πόλεως. Ἀρίστην ἐνεποίησε τοῖς πᾶσιν ἐντύπωσιν ἡ εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν δοξολογίαν καὶ εἰς τὸ δημοτικὸν κατὰστημα προσέλευσις τοῦ Σωματείου τῶν ἐνταῦθα ἀποκαταστημένων Ἰταλῶν, ὅπερ ἐν σώματι μετὰ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ, φερουσῶν τὰ σύμβολα τοῦ ἀξιώματός των, καὶ τῆς σημαίας του, ἦλθε νὰ ἐνώσῃ κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν τὰς ἐκτοῦ εὐχὰς πρὸς τὰς ἡμετέρας. Ὁ Πρόεδρος αὐτοῦ κ. Ἡρ. Τζούκουλης ἀπήντησε τῷ κ. Δημάρχῳ θερμῶν προσλαλιᾶν ἐν ἣ διετράνωσε καὶ αὐθις τὰ αἰσθηματα τῶν ἀδελφῶν Ἰταλῶν πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα καὶ ἐπευχῆθη νέους θριάμβους εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὄπλα. Ὁ κ. Δήμαρχος δι' ὠραίας ἀπαντήσεως ὑψοχάριστος τὸ σωματεῖον καὶ ἀνωμολόγησε τὴν ἀξίαν τῆς ἐκδηλουμένης πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπης τῶν Ἰταλῶν.

Εἶχεν ἀναγγελθεῖ ἐκ τῆς προηγουμένης ὅτι περὶ ὦραν πέμπτην μ. μ. ἤθελεν ὁμιλήσει ἐν τῇ Πλατεῖα «Γεωργίου» ὁ κ. Γεώργ. Διαμαντόπουλος ἱατρὸς, ὁ δὲ κ. Ἡλίας Συνοδινὸς δικηγόρος ἤθελεν ἀπαγγεῖλαι ἑμμετρον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν προσφώνησιν. Πυκνῶν ὄθεν πλῆθος ἀνεμμένον ἐν τῇ πλατεῖα τοὺς ρήτορας ὄκτινες ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ Ἐφετείου ὁ μὲν πρῶτος ἀπήγγειλεν ὠραιότατον λόγον ἐπανελημμένως χειροκροτηθέντα, ὁ δὲ δευτερός δι' ἀπαγγελίας καλλίστης καὶ ποιητικοῦ οἴστρου ἀναποκρίτου ὦδῃν ἀξίαν λόγου καὶ λῆαν ἐπιτυχῆ, ἣτις συνεκίνησε θαυτάτα καὶ ἐνθουσίασε το πλῆθος, ὅπερ εἰς ἐκάστην στροφὴν ἐπευφήμει καὶ ζωηρῶς ἐχειροκρότει τὸν ποιητήν. Τὸν λόγον τοῦ κ. Διαμαντοπούλου ὡς καὶ τὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν χαιρετισμὸν τοῦ κ. Συνοδινῶ δημοσιούμενον ἀμέσως κατωτέρω. Τοὺς κυρίους τούτους διεδέχθη ἐπὶ τὸ αὐτοσχέδιον ἔθμα ὁ κ. Ἄσ. Ἀσημακάρος, ὅστις διὰ λόγου πλήρους ἐνοιῶν ἐξέθετο ἐν ἐκφραστικῇ βραχνολογίᾳ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀπλων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ κατέβηξεν εἰς τὰ καθήκοντα αἴτινα ἐπιβάλλουσι τῇ παρουσίᾳ γενεᾶ αἱ κρίσιμοι τῆς πατρίδος περιστάσεις. Καὶ ὁ λόγος οὗτος τοῦ κ. Ἀσημακάρου ἐμολύθη ἐχειροκροτηθῆ.

Τὸ ἑσπέρας τὰ δημόσια καὶ δημοτικὰ κατὰστημα, πολλὰ ἰδιωτῶν οἰκίαι καὶ κατὰστημα ἐφωταγωγῆθησαν, τὸ δὲ πλῆθος παρέμεινε μέχρι βαθείας νυκτός ἐν τῇ πλατεῖα ἐν ἣ ἐπαιάνιζεν ἡ Φιλαρμονικὴ μουσική. Οὕτω κατέβηξεν ἡ πανηγυρὶς τῆς 25 Μαρτίου ἦν πάντες εὐχῆθημεν νὰ ἐορτάσωμεν κατὰ τὸ προσεχές ἔτος ὑπὸ περιστάσεις ἀλλοίας, γεραίροντες καὶ νέα ἐνδόξα κατορθώματα συμπληροῦντα τὸ ἔργον τῶν πατέρων μας τοῦ 1821.

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν τῇ πλατεῖα «Γεωργίου» κατὰ τὴν 25 Μαρτίου ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. Γεωργίου Διαμαντοπούλου.

Συμπολιταί!

Δὲν περιμένετε βεβαίως ἀπὸ ἐμὲ λόγον τινα

ῥητορικῆς δεινότητος ἔστω καὶ ἐλάχιστον ἀντιποκρινόμενον πρὸς τὸ ὕψος τῆς σημερινῆς ἑορτῆς. Δὲν περιμένετε βεβαίως ἀπὸ ἐμὲ λόγον τινα πανηγυρικὸν ἔστω καὶ πόρρωθεν ἀντιποκρινόμενον πρὸς τὸ μεγαλεῖον τῆς σημερινῆς πανηγύρεως. Ἐπὶ πενήκοντα καὶ πλέον ἔτη πᾶν ὅ,τι μέγα καὶ ἔξοχον ἔσχε τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα προσεπάθησε νὰ παραστήσῃ τὸ ἀπειρον μεγαλεῖον τῆς 25 Μαρτίου. Ἐπὶ πενήκοντα καὶ πλέον ἔτη ἡ ἱστορία, ἡ ῥητορική, ἡ ποίσις προσέφεραν ἐκάστη τὸ καθ' ἑαυτὸν ὅπως καταστήσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην ἀνταξίαν τῶν μεγάλων γεγονότων, τῶν ὁποίων ἐγένετο ἀφετηρία.

Ἀπὸ τῆς 25 Μαρτίου 1821 ὡς ἀπὸ φυτωρίου Θεοπεποῦς ἀνεβλάστησεν ἡ ἱερά καὶ ἐνδοξὸς ἐκείνη χορεία τῶν ἁγίων τῆς Πατρίδος πολιτῶν, οἵτινες διὰ τῆς ἀτομικῆς των ἀνδρείας κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, διὰ τοῦ χρέματος καὶ τοῦ αἵματός των πανταχοῦ ὑπερηκόντισαν καὶ αὐτὰ τὰ φανταστικὰ ὄρια τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, ἐγκατέλειπον δὲ εἰς ἡμᾶς ὑποδείγματα αὐταπαρηΰσεως καὶ φιλοπατρίας πρὸς ἀπομίμησιν καὶ τοιαῦτα τὰ ὅποια ἐθαύμασεν ὁ κόσμος ὀλόκληρος.

Διὰ τοῦτο ἀμέσως ἀπὸ τῆς ἡμετέρας Παλιγγενεσίας ἐθεσπίσθη ἡ 25 Μαρτίου ὡς ἡμέρα ἐθνικῆς ἑορτῆς καὶ πανηγύρεως. Ἀλλ' αἱ ἐθνικαὶ πανηγύρεις δὲν ἐρρίφθησαν εἰκὴ καὶ ὡς ἔτυχε, μόνον πρὸς ἡμερησίαν τέρψιν ἔθνους τινός· κύριος σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἡ διαρκὴς ἀνάμνησις τῶν μεγάλων γεγονότων τὰ ὅποια ἐν ἑαυταῖς συγκεφαλαιοῦσιν, ἡ ἀνάμνησις τῶν μεγάλων θυσίων διὰ τῶν ὁποίων ἐπετεύχθησαν μέγала ἀποτελέσματα. Δι' ἡμᾶς δὲ τοὺς Ἑλληνας ἰδίᾳ ἡ μόνη ἐθνικὴ ἡμῶν ἑορτὴ, ἡ τῆς 25 Μαρτίου εἶχε καὶ τοῦτον προσέτι τὸν εἰδικὸν σκοπὸν ἵνα διὰ τῆς παρουσίας της, μᾶς ὑπομνησθῇ ἀνεῶως, ὅτι τὸ ἔργον δὲ ἐν ἔτελειωσεν.

Δὲν πταίουσι ποσῶς οἱ θεσπίσαντες τὴν ἑορτήν ταύτην ἐὰν ἡμεῖς παραδοθέντες ὀλοκληρῶς εἰς τὴν ὕλην οὐδαμῶς σχεδὸν κατ' αὐτὴν συγκινούμεθα. Δὲν πταίουσι ποσῶς ἐκεῖνοι ἐὰν ὑπάρχωσι καὶ τινες ὀχληρὰν τὴν παρουσίαν τῆς 25 θεωροῦντες, διότι διὰ τούτους ὀχληρῶν γίνονται νὰ ἀκούωσιν ὅτι ὑπῆρξάν ἄνθρωποι πρὸ ὀλίγον ἐδῶ κατοικήσαντες οἱ ὁποῖοι ὑπέταξαν τὴν ὕλην, τὸ αἶμα δηλ. καὶ τὸ χρέμα των ἐντελῶς καὶ ἀπολύτως εἰς τὸ αἶσθημα, οἱ ὁποῖοι εἶπον διὰ τῶν ἔργων των ἐνώπιον τοῦ κόσμου συμπαντος σαφέστατα ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία τοῦ πολίτου ἀνήκουσιν εἰς τὴν Πατρίδα. Δὲ πταίουσι ποσῶς ἐκεῖνοι ἐὰν ἡμεῖς δελεασθέντες ἐ τῆς ὕλης καὶ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰς ὑπὸ ταῦτα χορηγούμενας ἀπολαύσεις, μικροῦ ἐδέησε νὰ ἀναφωνήσωμεν ὅτι τὸ ἔργον ἐτελειώσεν. Τόσον ἐχρημεν κλείσει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον πασιφανῶν γεγονότων προοικονομημένων καταδήλως τὴν σημερινὴν καταγίδα, ὥστε ἐπιστάσης ταύτης σημεροθυροῦμεθα. Ἀντὶ νὰ ἐντρεπώμεθα διὰ τὴν ἀπρονοσίαν μας, ἀντὶ νὰ ἐντρεπώμεθα διὰ τὴν ἀσέβειαν, τὴν ὁποῖαν εἰδείξαμεν πρὸς τὰς τελευταῖα παραγγελίας τῶν μυριοτρόπως μαρτυρησάντων πατέρων μας, ἀντὶ νὰ ὁμολογήσωμεν τὰς ἀμαρτίας μας γογγύζομεν ζητούντες νὰ ἐπιρρίψωμεν τὴν εὐ-

θύνην ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον. Καὶ ταῦτα καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἀκατανίκητος φορὰ τῶν πραγμάτων, δὲν ἐπιτρέπει οὐδεμίαν συζήτησιν, οὐδεμίαν ἀναβολήν. Ὁλοφάνερα, συμπολιταί, βλέπετε, ὅτι δὲν εἶναι πλέον πρὸς μεριμνησίων. Τὰ πράγματα πανταχόθεν μᾶς φωνάζουσιν ὅτι τὸ ἔργον δὲν ἔτελετώσε, ὅτι αἱ θυσίαι δὲν ἐτελείωσαν, καὶ ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ ἐπαναλάβωμεν τὸ βαρὺ μὲν ἀλλ' ἐνδοξόν ἔργον τῶν πατέρων μας.

Προσκαλούμεθα λοιπὸν ὑπὸ τῆς ἀκατανικήτου τῶν πραγμάτων φορᾶς ἀμέσως νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ἔργον ἐκείνων, ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, ἀφοῦ μέχρι σήμερον τοσοῦτον, ὡς μὴ ὄφειλεν οἱ πάντες, καὶ κυβερνῶντες καὶ κυβερνώμενοι ἐνομίσαμεν ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχον καθήκον ἢ νὰ μεριμνῶμεν περὶ τῆς σήμερον οὐδαμῶς περὶ τὰ βλέμματα στρέφοντες.

Οἱ ἴδιοι Πατέρες ἡμῶν, Συμπολιταί, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς καὶ κατὰ τοῦτο τὴν μεγίστην καὶ πρακτικωτάτην τῶν διδασκαλιῶν. Ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀλληλουχίαν τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγώνος θέλει πεισθῆ, ἀδιστακτικῶς ὅτι ὁ Θεὸς ὠδήγησε τούτον ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους αὐτοῦ. Θέλει πεισθῆ ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ παντοδύναμος αὐτοῦ χεὶρ καὶ μόνη ἐπάταξε πολυτάκτως τὰ σμήνη τῶν ἐχθρῶν τοῦ ἡμετέρου γένους, θέλει πεισθῆ ἀδιστακτικῶς, ὅτι ἡ θεία αὐτοῦ λογικὴ διεσκέδασεν ὡς νέφος καπνοῦ τὸ ἄνθος τῆς ἰσχυροτάτης λογικῆς τοσοῦτων μεγάλων διπλωματῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὑπὸ τὴν σκέπην λοιπὸν τοῦ Παντοδυνάμου τεθέντες οἱ ἥρωες τοῦ 1821 ἠξιώθησαν, οὐδαμῶς ὀκνήσαντες, ἐνώπιον τοῦ μεγέθους τοῦ ἀγώνος, καὶ ἐνώπιον τοῦ μεγέθους τῶν θυσιῶν, ἠξιώθησαν ὡς ὁ Μωϋσῆς νὰ ὀδηγήσῃσι τὸ ἡμέτερον ἔθνος, ἐν τῷ τοσοῦτον κινδύνῳ ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων στερησέων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μίσους τῶν ἰσχυρῶν, ἀσθενεῖς κατὰ κραταιότητα, εἰς λιμένας αὐτοπρίας εἰς γῆν Ἰερουσαλὴμ ἀφοῦ εἶδον ἰδίους θεοὺς τὴν ἐπιτολήν ἡμῶν ἀγαθῶς θαύματος, ἀφοῦ εἶδον τὸν νέον Φαραῶν καταποντιζόμενον ὡς τὸν παλαιόν ἐν τῇ νέα Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τοῦ Ναυαρίνου. Τυφλὸς καὶ μωρὸς θὰ ἦναι πᾶς ὅστις εἰς πάντα ταῦτα δὲν βλέπει ἡλίου φαινότατον τὴν παρουσίαν τοῦ Παντοδυνάμου.

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν παρὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν τοὺς ἡμετέρους προγόνους, μὴ ἀμφισβῆτε δὲ ὅτι καὶ πάλιν ὁ μέγας ἡμῶν Θεὸς θέλει εὐλόγησι καὶ τὰ ἔργα ἡμῶν, ὡς εὐλόγησε τὰ ἔργα ἐκείνων. Καὶ ἰδοὺ μοὶ φαίνεται νὰ ἀκούω τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐρχομένης ἐν θρονῇ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὑψους του. « Ἀρκετὰ, λέγει πρὸς ἡμᾶς, ἐπαχύνθητε ἐπὶ πεντηκόντα ἔτη ἡσυχάζοντες καὶ ἐκτροπόμενοι ἐφ' ἃ μὴ ἔδει, ἀρκετὴν ὕλην παντοῖαν ἐπεσωρεύσατε, ἄρκετὰ ἀνεπτύξατε τὴν τροφήν καὶ τὴν εὐψωίαν ὑμῶν. Ἐλθετε ἤδη ἀμέσως πρὸς λύτρωσιν τῶν ὑπταννουμένων ἀδελφῶν Σας. Ἐλθμονήσατε ὅτι πᾶσι ἀδελφοῦς ἐν δουλειᾷ στενάζοντες; Ἐλθμονήσατε τί θὰ εἶπῃ Τουρκικὴ δεσποτεία; Εἰσθε ἀληθῶς, ἀνακράζει, ἐλεύθεροι ἤδη καὶ καλὸν

οὐθὰ ἦτον ἐν αἰωνίῳ καὶ ἀταράχῳ ἀπελαμβάνετε τῶν ἀγαθῶν Σας, ἀλλ' ἐγὼ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς πλάσεως Σας, Σας ἔδωκα καὶ αἰσθητά καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρώτιστον τὸ αἶσθημα τῆς φιλαδελφίας. Ἀπέκαμα πλέον νὰ Σας βλέπω ἀδιαφοροῦντας διὰ τὰ τόσα δεινὰ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν Σας, ἀνανήψατε λοιπὸν καὶ ἐγὼ θὰ ἦμαι μεθ' ὑμῶν.»

Συμπολιταί!

Τοιαῦτα τοῦ Θεοῦ κελεύοντος, ὡς ἀρχίσωμεν ἀμέσως τὸ ἔργον οὐδόπως ἀπελπίζομενοι διὰ τὴν βραδύτητα. Ἀλλ' ὡς ἐπιληφθῶμεν τοῦ ἔργου συντόνως ἀπομιμούμενοι τοὺς ἀθανάτους ἡμῶν προγόνους. Ὁ δὲ δεῖξωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκεῖνοι διὰ τῶν ἔργων ὅτι καὶ ἡ ζωὴ ἡμῶν καὶ ἡ περιουσία ἡμῶν ἀνήκουσιν ἐν ὅκληρᾳ εἰς τὴν Πατρίδα. Μὴν θελήσῃτε ὅλη αὕτη ἡ περίξ ἡμῶν πλοῦσία ὕλη, ἡ ἀπὸ τοσοῦτου χρόνου ἐναποταμιευθεῖσα, μὴν θελήσῃτε ποτὲ ὄλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος εἰς οἰκοδομὰς καὶ εἰς χρῆμα νὰ χρησιμεύσῃ ἀπλῶς καὶ μόνον ὅπως ἐλύσῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως κινήσῃ τὴν ἀδιδραχίαν αὐτοῦ ὄρεξιν, ἢ τὸ χειριστόν, ὅπως πληρώσωμεν ἡττώμενοι τὰς ἀποζημιώσεις τοῦ πολέμου. Μυριάκις προτιμώτερον εἶναι διὰ τῆς ἐγκαίρου θυσίας αὐτῶν νὰ σώσωμεν καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ὑπόδουλείαν στενάζοντας. Μυριάκις προτιμώτερον διὰ τῆς ἐγκαίρου θυσίας τῶν πάντων, ἂν παριστῇ ἀνάγκη, νὰ σώσωμεν μεθ' ἡμῶν τὴν τιμὴν τῆς Πατρίδος.

Συμπολιταί! Ὄταν ὁ Κρίτων παρεκίνησε τὸν Σωκράτην τὴν παραμονὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς του, νὰ δραπετεύσῃ τῶν φυλακῶν καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, γνωρίζετε ποῖαν ἀπάντησιν ἔλαβε πρὸς τοῖς ἄλλοις; Πιθανὸν πολλοὶ νὰ μὴ τὸ γνωρίζετε, διὰ τοῦτο συγχωρήσατέ μοι νὰ Σας τὸ ἀναφέρω. «Ὅπου δήποτε, εἶπεν ὁ σοφώτατος ἐκεῖνος ἀνὴρ ζητήσω ἄσυλον εἰς ξένην γῆν θὰ ἦμαι ἀντικείμενος γέλωτος καὶ χλεύης. Τὸ σοφὸν τοῦτο λόγιον ἐπαρμολογῆται καλλίστα ἐπὶ τῶν περιστάσεων τὰς ὁποίας σήμερον διέρχεται ὁ Ἕλληνισμός, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἀπαρτίζομεν τὸν πυρῆνα. Ὅποῖαν δήποτε ἄλλην λύσιν καὶ ἀνζητήσωμεν ὅπως ἐξέλθωμεν τῶν σημερινῶν περιπετειῶν μας, ὅσον αὐταὶ καὶ ἀνὸς ὑποθεθῶσι βαρεῖαι, καὶ ὅσον μεγάλας καὶ ἀνἀπαιτῶσι θυσίας, θέλομεν ἀναγκαιῶς καταλήξῃ εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Πᾶσα λύσις ἐκτὸς τοῦ πολέμου κειμένη, θέλει ἀναγκαιῶς καταστήσῃ ἡμᾶς ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος καὶ τῆς χλεύης τῶν λαῶν. Ἐάν μὴ πολεμήσωμεν σήμερον ὡς καλύψωμεν ἀπὸ τοῦδε τὸ πρόσωπόν μας ὑπὸ αἰσχύνῃς ἂν σήμερον ὑποχωρήσωμεν θέλομεν καταντίσει ἐν τῷ κόσμῳ πρότυπον παράδειγμα ἐθνικῆς ἀναισθησίας, ἐθνικῆς ἀφιλοτιμίας, ἐθνικῆς κομπορημοσύνης καὶ ἐθνικῆς ἐξουδενώσεως.

Ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ πράγματα ἀφ' ἑαυτῶν μαρτυροῦσιν ὅτι οὔτε ἄν σκεπτόμεθα νὰ λάβωμεν ὑπ'

ὄψιν τὴν ἐξευτελιστικὴν ταύτην περίστασιν. Καὶ ἰδοὺ τὰ τέκνα τῆς Πατρίδος βαδίζουσι πάντα γηθοσύνης πρὸς ἀπολύτρωσιν τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, πρὸς κατανίκησιν τοῦ ἐχθροῦ τοῦ ἡμετέρου γένους. Ἀλλ' ἔτοιμαί νὰ παλαιώσωμεν ἀσθενεῖς, κατὰ ἰσχυροῦ ὅπως ἀπόδηποι ἀκόμη, καὶ ὀλίγοι κατὰ πολλῶν ὀφειλομένων νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ ἔλλειπον διὰ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς φιλοπατρίας. Ἡ 25 Μαρτίου 1881 ἔστω δι' ἡμᾶς ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως ἀγῶνων νέων καὶ θυσιῶν νέων, ἱκανῶν νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας τῶν νεωτέρων προγόνων μας. Δόξα δὲ τῷ Θεῷ πέποιθα ὅτι εὐρισκόμεθα σήμερον ἡμεῖς εἰς κρείττονα θέσιν ἐκείνων ἀπέναντι τοῦ αὐτοῦ ἐχθροῦ. Διότι ἐκεῖνοι μὲν εἶχον προπαρασκευασθῆ τόσον ἀτελῶς, ὅσον ἀτελῶς ἐπέτρεπεν εἰς δοῦλον ἢ Τουρκικὴ ἀγρία δεσποτεία, ὁ δὲ δεσπότης ἦτο εἰσέτι ἐν τῇ ἀκμῇ σχεδὸν τῆς ἰσχύος του, πολλῶν τότε ἐπιζητούντων καὶ αὐτὴν τὴν εὐνοϊκὴν αὐτοῦ ἐπίνευσιν ἡμεῖς δὲ σήμερον εἴμεθα συντεταγμένοι καὶ προπαρασκευασμένοι ὅσον τὸ δυνατόν τελειότερον, εὐποροῦντες ἀθρόως παντὸς ἐφοδίου τοῦ πολέμου, ἐνῷ ὁ ἐχθρὸς κατάρρευσιν ἤδη πανταχόθεν. Ἐάν λοιπὸν οἱ ἀθάνατοι τοῦ 1821 ὑπὸ περιστάσεις τὰς ὁποίας ἐξέθηκα, κατενίκησαν τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐξεβίασαν τὴν εὐνοϊκὴν τροπὴν τῆς ἀναισθητοῦ φύσει Εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας, δίκαιον εἶναι καὶ λογικὸν καὶ ὀρθὸν καὶ πιστευόμενον ἀδιστακτικῶς ὅτι ἀναλαμβάνοντες τὸν ἀγῶνα ὑπὸ περιστάσεις ἀσχετὰς τῷ λόγῳ εὐνοϊκωτέρας, θέλομεν εὐχερῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ λυτρώσωμεν τῆς δουλείας τοὺς τείνοντας ἡμῖν τὰς χεῖρας ἀδελφοὺς. Καὶ τότε μὲ ὑπερφανὸν τὸ μέτωπον καὶ διαλάμπον θὰ ἔχομεν δικαίωμα ἐπὶ τὸν σεβασμὸν τῶν λαῶν, θὰ ἔχομεν δικαίωμα νὰ καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι γνήσιοι τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων προγόνων μας.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν συμπολιταί, διὰ τοῦ αἰσθηματος τῆς φιλαδελφίας, τὸ ἄριστον ἐνεφύσησεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς δημιουργίας. Ἡ ἐθνικὴ τιμὴ ἐπιβάλλουσι εἰς ἡμᾶς ἀναγκαιῶς καὶ ἐπιτακτικῶς τὸν πόλεμον. Ὀφείλομεν νὰ πολεμήσωμεν. Πειθόμενοι λοιπὸν ἀγογγύστως εἰς τοὺς Νόμους τῆς Πατρίδος ὡς μὴ βαρυθυμῶμεν προσκαλούμενοι ὑπ' αὐτῶν νὰ πρόσέλθωμεν εἰς τὰς τάξεις τῶν προωρισμένων παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ λυτρώσωμεν ἀδελφοὺς στενάζοντας ὑπὸ ζυγόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἄγριον καὶ ὠμὸν δυσκόλως περιγράφεται τῶν προωρισμένων παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνυψώσωσιν τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως ὀφείλομεν νὰ ἀποθάνωμεν μυριάκις λοιπὸν προτιμώτερον νὰ πέσωμεν ἐνδόξως ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Σταυροῦ μαχόμενοι.

Ζήτω ἡ Πατρίς!
 Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!
 Ζήτωσαν οἱ πρόμαχοι τῆς Πατρίδος!
 Ζήτω ὁ Πόλεμος!

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ

Ἀπαγγελλεῖς τὴν 25ην Μαρτίου 1881 ἐν τῇ πλατείᾳ «Γεωργίου.»

Τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας, Σημαία τιμημένη
 κα μὲ μυριάφωνη βοή ὅσταν κόσμῳ ἐκκουσμένη.
 Χεῖ χαιρετάω ἡ καρδιά. . . . Τὰ μάτια μου γιομίζουν
 μὲ δάκρυα ἐλπίδας καὶ χαρᾶς τῶρα ποῦ Σ' ἀντικρίζουν
 σὲ τέτοια ἡμέρα ἱερά ἔμπροστὰ τοὺς ν' ἀνεμίζης! . . .
 Μοῦ μεγαλώνεις τὴν καρδιά, τὰ στῆθια μου φλογίζεις,
 ὅσταν περασμένο τὸν καιρὸ πετάει ὁ λογισμὸς μου,
 πόλεμοι, νίκαις καὶ σφαγαῖς ξανοίγονται ὀμπρὸς μου,
 μὲ συνεπαίρνει ὀρμητικὰ ἢ μαγικὴ θωριά σου
 καὶ τραγουδῶ τὴ δόξα σου καὶ τὴν παληκαριά σου!

Μὲ τὸν γαλάζιον οὐρανὸ, Σημαία μου, ταιριάζεις,
 εἶσαι οὐρανογέννητη γι' αὐτὸ πολλὸ τοῦ μοιάζεις!
 Μαρτύριον τοῦ Γολγοθᾶ εἶν' τὸ μαρτύριόν σου
 γι' αὐτὸ Σταυρὸς λαμπροκοπάει ὅσταν θείο μέτωπό σου! . . .
 Σά σήμερα, ποῦ ὁ οὐρανὸς Θεοῦ τῆ δόξα ψάλλει
 κι' ἀγγέλῳ βαγγελίζονται ὅσταν γῆ χαρὰ μεγάλη,
 ὅσταν Ἁγία Λαύρα ὁ Γερμανὸς ἐσέναν' εὐλογοῦσε! . . .
 ἐγίόρταζεν ὁ οὐρανός, ἢ γῆ χειροκροτοῦσε! . . .
 Διπλὴ γιορτὴ, διπλὴ χαρὰ: τοῦ κόσμου ἢ Σωτηρία
 καὶ τῆς Σημαίας τοῦ Σταυροῦ ἢ θαυμαστὴ Ἀνδρεία!

Παντού θυσία και σφαγή, μαρτύριο και φρίκη . . .
 Στη βροντερή Σου τή φωνή: ἢ Θάνατος ἢ Νίκη,
 Μωριάς, Νησιά και 'Ρούμελη τραντάζονται, ἀνάπτουν,
 σὰ σύγνεφα ἐλοφύσκωτα βροντοκοποῦν, ἀστράπτουν! . . .
 'Στὰ Δερβενάκια, 'Αμπλιανη, Βαλτέτσι και Λεβίδι
 κόφτει, θερίζει ἀλύπητα τὸ φοβερὸ λεπίδι
 τοῦ μανιωμένου Σου σπαθιοῦ . . . 'Απὸ κορμιὰ οἱ λόγγοι
 ἐστρώθηκαν . . . 'Αμέτρητοι ἐχθροὶ τὸ Μεσολόγγι
 σφιχτὰ, σφιχτὰ τὸ ζώνουνε . . . 'Ὀχρὸ, σκελεθρωμένο
 πῆνα και θέρμη τῶχουνε . . . Νικάει και νικημένο
 τὴ Νύχτα, ποῦ 'ξεσπάθωσε! . . .

Τὰ πέλαγα φουσκόνουν
 και σκούζουνε τρομαχτικὰ . . . Βαρκούλες ἀρματόνουν
 παιδιὰ θαλασσογέννητα . . . καίγουν, σκοτόνουν, σφάζουν,
 βαρεῖα καρβία Τούρκικα μεσουρανεύς τινάζουν,
 κι' ἀπίστους πνίγ' ἢ θάλασσα 'στὸ αἷμά τους θαμμένη! . . .
 'Ἐσὺ ἐνίκαγες παντοῦ, Σημαῖα δοξασμένη! . . .
 μ' ἕνα σπαθὶ 'στὸ χέρι Σου μᾶς ἔφτιασες Πατρίδα,
 γιὰτ' εἶχες Πίστι 'στὸ Θεὸ και 'στὸ Σταυρὸ ἐλπίδα! . . .
 Φῶς τὸ σκοτάδι ἔδιωξε, ἢ 'Ανοιξη τὰ χιόνια
 κι' ἐλευθεροὺς μᾶς χαιρετοῦν τώρα τὰ χελιδόνια! . . .

Μὲ τοῦ καιροῦ τὸ τρέξιμο και χρόνια φραγκεμένα
 μᾶς 'πλάκωσαν κι' ἐστέκαμε μὲ χέρια σταυρωμένα,
 δταν 'Ανάστασι λαοὶ 'πανηγυρίζαν ἄλλοι . . .
 Οἱ ξένοι μᾶς ὠρμήνευαν: «Ὑπομονὴ και πάλι
 ὑπομονή! . . . Κρατήσετε τὸν ἐνθουσιασμό Σας,
 γιὰ ν' ἀκουσθῆ τὸ δίκιο Σας και τὸ παράπονό Σας»!
 Συχώρα μας, π' ἀκούσαμε τὰ λόγια τὰ δικά τους,
 συχώριο, ἂν πιστέψαμε εἰς τὰ ταξίματά τους . . .
 Σημαῖα μου, ἔφταιξαμε . . . Μὲ μάτια βουρκωμένα
 ἐτρέξεσαν ὀλόγοργα παιδιὰ ἀρματωμένα
 'στὴ μητρική Σου τή φωνή . . . Τώρα ποῦ 'Σ' ἀγναντεύουν
 γιὰ ἰδῆς πῶς ἀντρεῦονται κι' ἀλήθεια μιὰ πιστεύουν:
 «πῶς σκλαβωμένους ἀδερφούς ἐκεῖνοι ξεσκλαβόνουν,
 ποῦ τ' ἄρματά τους ζώνουνται και τὰ σπαθιά φουχτόνουν! . . .
 Ἄκουσον, 'στὸ δύστυχο λάο, ποῦ περιμένει
 χωρὶς θυσία, λευθεριά νὰ τοῦ χαρίσουν ξένοι!
 Τὴν ἀνασταίνουν αἵματα, ὁ πόλεμος τὴ δίνει,
 δὲν παίρνεται ἢ ἐλευθεριά μὲ τὴν ἐλεημοσύνη!
 Φέρτε μου τὴ Σημαῖα μας μ' εὐλάβεια νὰ φιλήσω,
 μὲ πολεμὸκραχτη φωνὴ τραγοῦδι ν' ἀρχινήσω:

«Σημαῖα μου περήφανη, δαφνοστεφανωμένη
 και μὲ μυριόφωνη βοή 'στὸν κόσμον ἔακουσμένη
 πῶχεις τὸν Τίμιο τὸ Σταυρὸ ἐλπίδα και βοήθεια
 και κάστρα τῶν παληκαριῶν τὰ δασωμένα στήθια,
 πάρε σπαθὶ τὴν ἀστραπή, τὸν κεραυνὸ τουφέκι
 και σκόρπα πάλι 'στὴν Τουρκία βρονταῖς κι' ἀστροπελέκι,
 νὰ φλογιστοῦνε ἢ στερηγαῖς, τὰ πέλαγα ν' ἀνάψουν
 και τὴ μισόχριστη σπορά μὲ μῖς νὰ κατακάψουν!
 Τελείωσε ὅ,τι ἀρχισες 'σὲ χρόνια περασμένα
 «'Λευθέρωσε, Σημαῖα μου, ἀδέρφια σκλαβωμένα!»

'Απ' ἔξω ἀπ' τὰ σύνορα πολεμική, ὠραία
 ἀνέμισε, σὰ μιὰ φορὰ, 'Ελευθερίας Σημαῖα!
 Δὲ βλέπεις; . . . Σὲ στενὸ κλουβὶ μᾶς ἔχουνε κλεισμένους
 γιὰτὶ μᾶς θέλουνε μικροὺς, φτωχοὺς, ταπεινωμένους.
 'Ἐμπρός, Σημαῖα, ἔσχισε τὸν τωρινὸ μας Χάρτη
 κι' ὅπουνε γῆ 'Ελληνική μὲ τὸ σπαθὶ Σου παρ' τὴ!
 κι' ἂν ἀπαντήσης ἔμποδο μὲ λίγα παληκάρια
 σκότωσε, σφάζε, πάτησε σὲ Τούρκικα κουφάρια . . .
 Τὸ ψεύτικ' ἄστρο βόηθά την, Σταυρὲ, νὰ τὸ τσακίσῃ,
 'στὴν ἀγριωμένη θάλασσα νὰ γκρεμιστῆ, νὰ σούση! . . .

Τρέξε, οὐρανογέννητη, 'στὴ γῆ τὴ σκλαβωμένη,
 ποῦ εἶναι ὅλη μ' αἵματα και δάκρυα ποτισμένη!
 Θὰ ζωντανέψῃ, 'σὰν Σὲ ἰδῆ, ἢ νεκρωμένη φύσι
 και μ' ἄνθη θὲ νὰ στολισθῆ γιὰ νὰ Σὲ χαιρετίσῃ.
 και μεσ' τοὺς λάμπους, 'σὰ βουνὰ, 'σὰ χορτα, 'σὰ λουλούδια
 γιὰ τὸν καλὸ Σου ἐρχομὸ θὲ ν' ἀκουσθοῦν τραγοῦδια.
 'Ἀμα φανῆς, ὀλόλαμπραις ἀχτίδαις θὰ σκορπίσης
 κοιλάδαις, βράχους, λεγκαδιαις θὲ νὰ γλυκοφωτίσης
 πέλαγα, λίμναις, οὐρανοὶ θὰ καταγαλανιάσουν

'Σὴ χάρι και 'Σὴν ὠμορφιά μὲ Σένανε νὰ 'μοιάσουν'
 περισσότερο μῦροι μάρτυρες ἀδικασκοτωμένοι
 γιὰ Σὲ θ' ἀναγαλλιάσουνε βαθειὰ 'Σὴ γῆ θαμμένοι,
 κι' ἀρμονικαῖς θαβγοῦν' φωναῖς ἀπ' οὐλα τὰ στοιχεῖα:
 «Καλῶς τον τὸ Μεσσία μας μὲ τὴν 'Ελευθερία!»
 Τὰ σκλαβωμένα ἀδέρφια μας ἐκεῖ Σὲ καρτεροῦνε
 νὰ Σὲ σφιχταγκαλιάσουνε, νὰ Σὲ γλυκασπαστοῦνε.
 θέλουν κι' ἐκεῖνα τὰ φτωχὰ, 'σὰν πρῶτ' ἀρματωμένα
 νὰ πολεμήσουνε γιὰ Σὲ, νὰ δοξασθοῦν μὲ σένα! . .

Κι' ἂν τῶχῃ παλ' ἢ μῶρα μας τὸ ψεύτικο τ' ἀστέρη
 νὰ σηκωθῆ, και ν' ἀγγιαχτῆς μὲ μολυσμένο χέρι,
 'σὰν τοῦ Στεροῦ μας Βασιλεία τὸ τιμημένο στέμμα,
 ἂς τρέξουν πρῶτα ἢ βεμματιαῖς και τὰ ποτάμια αἶμα,
 στερηγὰ και θάλασσ' ἂς γενῆ ἕνα μεγάλο μνημα
 'Ἐλλάς και Θρόνος θὰ ταφοῦν 'στὸ ματωμένο κύμα!
 'στὸ ἴδιο κύμ' ἂς στηλωθῆ, Σημαῖα, ὁ Σταυρὸς Σου
 νὰ μαρτυρῆ τὴ Δόξα μας και τὸν ἐνταφιασμό Σου!
 'Ἐσέναν' ἔχουμε τιμὴ, ἐσένα φλαμπουρό μας
 ἢ σήκωσέ μας ὑψηλά, ἢ γίνου σάβανό μας! . . .

Φράγκοι, ἂν ἦστε Χριστιανοὶ, τοὺς Χριστιανούς βοηθετε,
 μὲ τὴ Σημαῖα τοῦ Σταυροῦ ν' ἀγωνιστοῦμ' ἐλάτε . . .
 Μάνα τοῦ κόσμου ἢ 'Ἐλλάς μὲ τὸ δίκιο τῆς γάλα
 σᾶς βύζαξε κι' ἐγίνατε ἔθνη λαμπρὰ, μεγάλα!
 ὦ! μὴ φανῆτ' ἀχάριστοι τώρα ποῦ μεγαλώστε,
 μὴ 'στὴν πολυπάθη χολὴ ἀντὶ τοῦ μάννα δώστε! . . .
 'Θυμήσου, Δύση, πῶς Αὐτὴ 'στὰ χρόνια σου τὰ πρῶτα
 μ' οὐράνιο μάννα σ' ἔθρεψε «πολιτισμὸ και φῶτα!»
 και τέτοιας μάνας τὸ κακὸ ἂν θέλῃς, ἂν γυρεύῃς,
 καρδιὰ δὲ θάχῃς μέσα σου, Θεὸ δὲ θὰ πιστεύῃς!
 Νά! ποῦ σηκώθηκ' ἢ 'Ἐλλάς κι' ἐξώστη τ' ἄρματά της,
 νὰ βλέπ' ἢ δόλια ἀπόκαμε τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ της
 νὰ τὰ κρατοῦν τόσο καιρὸ οἱ Τούρκοι σκλαβωμένα,
 φτωχὰ, γυμνὰ, ξαρμάτωτα και καταφρονεμένα!
 Κυτάχτ', ἂν ἦστε Χριστιανοὶ, ἐκεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἀκρὴ
 πῶς στάζει ἀπ' τὰ μάτια τους ὀλόδροστο τὸ δάκρυ.
 'Ρίχτε μιὰν εὐσπλαχνὴ ματιὰ 'στὸ ρημωμένο Σουλι
 και ἂν ταιριάξῃ, πὲς τε μας, 'Ἐλληνας νᾶνε δούλοι!
 «'Αφροκασθητε, Χριστιανοὶ, τῶν Χριστιανῶν τὸ θρήνον»
 ἔτσι φωνάζ' ἢ Δόξα Σας ἀπὸ τὸ Ναυαρίνο! . . .

Γιὰ πὲς μου, κόρη τ' οὐρανοῦ, τὰ τωρινὰ μας χρόνια
 θὰ μείνουνε, σὰν τὰ παληὰ, ἠρωϊκὰ, αἰώνια;
 Τώρα σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ θὰ ἰδοῦμε πατριώταις
 ν' ἀδειάσουν στέρναις μὲ φλωριά, ὡσὰν τοὺς Κουντουριώταις;
 Τώρα κἀνενας θὰ βρεθῆ 'σὰ χέρια τοῦ νὰ πάρῃ
 τοὺς κεραυνοὺς, ποῦ 'σκόρπισε τὸ χέρι τοῦ Κανάρη;
 Θὰ ἰδοῦμε Δράκο, Βέικο, 'Ανδρουτσο, Κατσαντώνη,
 Καραϊσκάκη, Μπότσαρη, Διάκο, Κολκοτρώνη; . . .
 'Ἄν δὲ θὰ ἰδοῦμε, πὲς βας το, προτοῦ νὰ κινηθοῦμε
 νὰ σκάψωμε τὴ μαύρη γῆ και ζωντανοὶ νὰ 'μποῦμε! . . .

'Στὸν ἀσημένιο Σου Σταυρὸ μιὰ λαμπερὴ ἀχτίδα
 μοῦ βίχνει μέσα 'Σὴν καρδιὰ μιὰ ζωντανὴ ἐλπίδα,
 σὰ νὰ μοῦ λήη: «'Ἄν πέθαναν Πατέρες δοξασμένοι,
 τὸ αἷμα ποῦχαν 'Σὴ ζωὴ εἰς τὰ παιδιὰ τους μένει'
 ἄητοὶ γεννᾶνε τοὺς ἀητοὺς, λιοντάρια τὰ λιοντάρια
 κι' ἀπὸ γονέους 'Ἐλληνας γεννιῶνται παληκάρια!
 κι' ἐσεῖς ἐκείνω εἴσατε ἀληθινὰ παιδιὰ τους
 και τὴ μεγάλη ἔχετε 'σὰ στήθια σας καρδιὰ τους'
 'Ἐμπρός! . . . κι' ἢ δάφναις 'πάνθισαν σὲ χρόνια περασμένα
 θὰ ξανανθίσουν και γιὰ σᾶς, παιδιὰ μου ἀγαπημένα! . . .

'Ὀχι! δὲ βλέπω φάντασμα . . .! Στὸν οὐρανὸ 'κεῖ πέρα
 ξανοίγεται μιὰ χαρωπὴ, μιὰ Πασχαλιάς ἡμέρα,
 και βλέπουνε τὰ μάτια μου ἀπὸ χαρὰ κλαυμένα,
 νίκαις πελάγου και στερηγᾶς και φλάμπουρα στημένα!
 Θωρῶ 'ψηλὰ 'στὸν Ὀλυμπο τὴ Δόξα νὰ γιορτάξῃ
 μ' ὄλα τὰ παληκάρια της και δάφναις νὰ μοιράξῃ
 Θωρῶ και τὴν Πατρίδα μας, σὰ μιὰ φορὰ μεγάλη,
 μ' ὀλόχρυση, ὀλόλαμπρῆ κορῶνα 'στὸ κεφάλι,
 και Σένανε, Σημαῖα μου, μὲ δάφναις στολισμένη
 νὰ στέκεσαι περήφανη μπροστὰ 'στὴν Οἰκουμένη!

Έλληνες αεί παίδες έστε.

Τοιοῦτον χρῆσμον ἔδωκε περὶ Ἑλλήνων πρὸς 2 καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων ἐτῶν σοφῶς ἱερέως τοῦ Διὸς Ἀμμωνος, καὶ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς ἱστορίας, ἀλλήθως οὐδέποτε ἐπαίσαμεν ἄντες παῖδια. Δεινὸς πόλεμος ἐπίκειται μεταξύ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας καὶ αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν ἀντὶ τῆς σιωπῆς περὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ ἀπ' ἐναντίας διατυμπανίζουσι πᾶσαν ἀφίξιν πολεμοφοδίων, ἴππων, ὀπλων, ἀνεγέρσεις ὄχυρωμάτων, ἀναχωρήσεις ταγμάτων καὶ τὸ μέρος ἐνθα διευθύνονται, τὰς συστάσεις στρατοπέδων καὶ τόσας ἄλλας λεπτομερείας, ὥστε τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἀναγινώσκων ἑλληνικὰς ἐφημερίδας καὶ κρατῶν ἀνά χεῖρας σημειωματάρχιον διατελεῖ τόσον καλῶς πληροφοριμένος τῶν περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ὅσον καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ὡστὶ δ' ἔχόντων τῶν πραγμάτων ἡ Τουρκία δὲν ἔχει ἀνάγκην κατασκόπων ἀφ' οὗ ἡμεῖς αὐτοὶ τῆς χρησιμεύομεν ὡς τοιοῦτοι. Ἐν ᾧ δὲ πρόκειται μικροὶ ἄντες νὰ πολεμίσωμεν πρὸς κολοσσόν, καὶ τὸ σπουδαιότερον, νὰ ἐνεργήσωμεν ἐπιθετικὸν πόλεμον, ὅτε ὀρεῖλομεν νὰ τηρῶμεν ἄκραν σιωπὴν, ὥπως μὴ γινώσκῃ, ὁ ἐχθρὸς οὔτε τὸν ἀριθμὸν τῶν στρατευμάτων μας, οὔτε τὸ μέρος ἐνθα στρατοπεδεύουσι οὔτε καὶ τὰ σημεῖα ἀπ' ὧν θὰ γίνῃ ἡ εἰσβολή, ἀπ' ἐναντίας διασαλπίζομεν τὰς κινήσεις μας καὶ τρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ ν' ἀποστειλωμεν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, οὐδὲν ἔπι μάχην ἀνδρῶν ἀλλ' ἐπὶ φανεράν στρατὸν δικὴν προσβάτω, ἀφ' οὗ μάλιστα γνωστὴ τυγχάνει ἡ τῶν Τούρκων ἐμπειρία περὶ τὸ μάχεσθαι ἐν χαρῶμασιν ὅταν περιμένωσι τὸν ἐχθρὸν εἰς ὠριμὸν μέρος. Δὲν εἶναι ταῦτα ἴδια παίδων; Ἐπὶ τοῦ Κρητικῷ ἀγῶνος αἱ ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν προσηύχοντες τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀπανελληνίου εἰς Κρήτην ἐντεῦθεν πόσα ἐπὶ ὁμίλια ἐφρόδιον καὶ τροφῶν δὲν ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν ἢ δὲν ἐπέσαν εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων! Ἐδέησε δὲ νὰ εὕρεθῃ πολυμήχανος καὶ ἀτρόμητος πλοῦταρχος ὅστις νὰ ὑποκεράσῃ τὴν παροιμιώδη ἑλληνικὴν κουφότητα διὰ σειράς θαυμαστῶν πλόων· τόσα λοιπὸν καὶ τόσα παθήματα δὲν εἶναι ἱκανὰ ὅπως μᾶς σωφρονίσωσι; Παρ' ἐτέρους ἐμπολέμοις ἔθνεσιν, ὅταν πρόκηται νὰ ἐκινήσωσι στρατεύματα εἰς τὰ μεθόρια οὐ μόνον ὁ λαὸς καὶ οἱ στρατιῶται διατελοῦσιν ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν συμβησομένων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ στρατηλάτης λαμβάνει ἐσπραγισμένως διαταγὰς μετὰ παραγγελίας ὅπως ἀναγνώσῃ αὐτὰς ὅταν θὰ ἦναι μακρὰν τοῦ μέρους, ὅθεν ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμη μόνος αὐτὸς γινώσκει ποῦ ὑπάγει· παρ' ἡμῖν τί συμβαίνει; καὶ πρὶν ἀκόμη λάβῃ διαταγὴν πρὸς ἀναχώρησιν τάγμα τι, γινώσκει τοῦτο ἅπας ὁ λαὸς· εἶναι ταῦτα σοβαρὰ καὶ ἄξια ἀνδρῶν ἐλευθέρων; Στρατιωτικὸς δὲν εἶμαι, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ πράγματος προσήτου καὶ εἰς τὸ κοινότερον νοῦν καὶ εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω ἀν ἐπὶ τέλους οἱ ἐφημεριδογράφοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν θὰ ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἀπέναντι τῶν σοβαρῶν συνεπειῶν αἰτινες ἐπακολούθουσι εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀτοπήματα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Αἱ ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ ζητήματος, ἔχουσι τόσον τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἡμετέρους συμπολίτας, ὥστε πάντες ἀρούνται αὐτάς ἐξ ἀμέσων πηγῶν, καὶ περιττὸν ἀποβαίνει εἰς τὸν ἐγχώριον τύπον νὰ ἀναγράφῃ αὐτάς.

Ἐπιγράφῃ ἤδη ἐν Ἀθήναις τὸ συμβόλαιον μετὰ τὸ ἡμετέρου δήμου καὶ τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, περὶ συνολογίσεως δημοτικοῦ δανείου ἐκ τριῶν ἐκάτομ. δραχμῶν, ἐπληρώθη δὲ ἤδη ἀπ' εὐθείας παρὰ τοῦ νέου δανειστοῦ ἢ πρῶην δανειστρία τοῦ δήμου ἡμῶν Πιστωτικὴ Τράπεζα τὸ δᾶ-

νείον τῆς. Προσεχῶς θέλομεν δημοσιεύσει τὴν εὐσιμδεστέρας ὁρους τοῦ νέου τούτου δανείου, ἀπὸ τοῦ νῦν ἐντοῦτοις δυνάμεθα εὐχαρίστως νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι συνήθη ὑπὸ ὅρους ἐπωφελεῖς διὰ τὴν δῆμον ἡμῶν, ἰδίᾳ δὲ διὰ τοῦ συμβόλαιου ἐπεφυλάχθη ἀπόλυτος ἐλευθερία τῶ ἡμετέρῳ δήμῳ νὰ πληρώσῃ τὸ δάνειον τούτο πρὸ τῆς προθεσμίας, ὅπότεν ἤθελεν ἐγκρίνει, πρὸς δὲ καὶ νὰ ῥυθμίζῃ τὴν ἐκ τοῦ Τελωνείου δημοτικὴν πρόσδοτον, τὴν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ δανείου τούτου ὑπεγγυουμένην, κατὰ τὸ δοκοῦν τῇ δημοτικῇ ἀρχῇ, δυναμένη νὰ ὀρίσῃ οἷον ἤθελε δημοτικὸν φόρον ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων, εἴτε καὶ ν' ἀνασυστήσῃ τὴν δημοτικὴν διαμετακόμησιν. Ὑπὸ τοὺς ὅρους τούτους θεθαίως τὸ δάνειον τούτο θὰ ἀποβῇ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἐπωφελεῖς εἰς τὸν δῆμον καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς κανονισμὸν τῶ οἰκονομικῶν του πραγμάτων, ἅτινα δὲν διατελοῦσιν εἰς εὐάρεστον κατὰστασιν. Συγγαίρομεν τὸν κ. Δήμαρχον ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ ἐπιτυχίᾳ του καὶ εὐχόμεθα αὐτῷ ὅπως διὰ τοῦ νέου τούτου δανείου ἐγκαινίσῃ νέαν οἰκονομικὴν ἐποχὴν τῷ δήμῳ ἡμῶν.

Πληροφοροῦσιν ἡμᾶς θετικῶς ὅτι κατὰ τὴν περιφέρειαν «Μπρακουμάδι» τοῦ Δήμου «Φαρρών» τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν ἀνεφάνθησαν ζωφία τινα κολοσπτερα, τὰ ὅποια καταστρέφου ἐντελῶς τοὺς βλαστοὺς καὶ τὰ φύλλα τῶν σταφυδαμπελών. Δείγματα τῶν ζωφίων τούτων ἔλαβε παρὰ τῶν ἰδιοκτητῶν σήμερον πραξίν ὁ κ. Νομάρχης, ὅστις ὡς ἐπληροφορήθημεν, τὰ ἀποστέλλει αἰθήμερον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐξαιτούμενος καὶ τὴν ταχεῖαν ἀποστολὴν ἐνταῦθα τοῦ κ. Π. Γενναδίου, γεωπόνου, πρὸς ἐξέτασιν καὶ καθορισμὸν τῶν καταστρεπτικῶν τούτων ζωφίων. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἐνταῦθα ἐμπορικοῦ Συλλόγου «Ἐρμῆς» ἡ Βουλὴ ἐψήφισε γενναίον χρηματικὸν ποσὸν πρὸς μετακλήσιν ἐνταῦθα Εὐρωπαϊοῦ τινὸς παθολόγου τῆς ἀμπέλου, ὅστις νὰ παρακολουθήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγις τὰς διαφορὰς ἀναφανείσας μεχρὶ ταῦδε νόσους τῶν ἀμπέλων, νὰ καθορίσῃ αὐτὰς καὶ νὰ διαγράψῃ τὰ κατάλληλα θεραπευτικὰ μέσα. Δυστυχῶς οὐδέμια κατεβλήθη μεχρὶ τοῦδε πρόνοια πρὸς πραγματοποίησιν τῆς γενικῆς ταύτης εὐχῆς τοῦ τύπου, ἣν ἀνεγνώρισεν σχεδὸν ὁμοθυμῶς καὶ ἡ βουλὴ, ἐντοῦτοις ὁ καταλληλότερος χρόνος πρὸς διάγνωσιν τῶν νόσων τούτων παρέρχεται εἰς μάτην καὶ ὁ τόπος ἀφίεται ἐκθετος εἰς τὰς δεινότερας ἀνησυχίας καὶ τοὺς φοβερωτέρους κινδύνους. Παρακαλοῦμεν τοὺς συναδέλφους τῆς πρωτεύουσας νὰ ὑπομνήσωσι τῇ Κυβερνήσει τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καθήκον τῆς καὶ τὴν εὐθύνην ἣν ἀναλαμβάνει παραλείπουσα τὴν πρόνοιαν ταύτην, ἣν ἐπιβάλλουσιν αὐτῇ μέγιστα συμφέροντα κινδυνεύοντα.

Τὰ τέκνα τοῦ πρό τινος ἀποβιῶσαντος ἐνταῦθα συμπολίτου ἡμῶν Νικ. Χαλαράμπος, πλὴν τῶν ἄλλων δωρεῶν τῶν εἰς μνήμην τοῦ πατρός τῶν εἰς τὰ ἐνταῦθα φιλανθρωπικὰ κατὰστάματα προσέφερον καὶ εἰς τὸ παρ' ἡμῖν Βερεφοκομεῖον φρ. 50.

Δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς πολλοὶ ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐγκρίτων ἐμπόρων παρεκάλεσαν πρὸ τινος τὸν κ. Κομμουνδοῦρον Πρωθυπουργόν, ὅπως ἡ Κυβέρνησις ἐγκρίνῃ τὴν κατασκευὴν τῆς ἐνταῦθα παραλιακῆς ὁδοῦ Ἀχαΐας καὶ τὴν ἐξασφάλισιν αὐτῆς δι' ἐπιθαλασσίῳ τοιχίσματος, περὶ ἧς ἀπεφανθῆ ἤδη καὶ ἡ λιμενικὴ ἐπιτροπὴ. Εἰς τὴν αἰτήσιν ταύτην ὁ κ. Κομμουνδοῦρος ἀπήντησε δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, ἐν ἧ ἐκφράζων τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀνταποκρίνῃται πάντοτε εἰς τὰ αἰτήματα τῆς πόλεώς μας, διαβεβαιῶν τοὺς ἀναφερθέντας ὅτι διὰ τὴν ἔδδὸν ταύτην ἐσπευσε νὰ συννενοηθῇ μετὰ τοῦ Ὑπουργεῖου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπερ ἀναμένει τὸ ἀποσταλθῶμενον ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου Ἀχαΐας ὑπόμνημα ὅπως ἐξελέγκῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν χωροφύλακες τινὲς διαβαίνοντες ἐκ τοῦ ἐν Ψαθοπύργῳ ξενοδοχείου τοῦ Γεωργίου Κολοκυθᾶ ἀφῆρασαν λάθρα ἐκ τοῦ κιβωτίου τοῦ ξενοδόχου δραχ. 330 εἰς διάφορα νομίσματα. Μετ' ὀλίγον διελεύθον ἐκεῖθεν ἐνωμοτάρχησις ἐνήργησεν ἀνακρίσεις καὶ συνέλαβεν ὡς ὑπόπτων τῆς κλοπῆς χωρικὸν τινὰ Γ.

Κραντζᾶν λεγόμενον, ὃν ἔδειρεν ἀνγλεῶς καὶ ὡδήγησεν ἐνταῦθα δέσμιον. Ἡ εἰσαγγελία τὸν ἀπέλυσε πεισθεῖσα ὅτι τὴν κλοπὴν διενήργησαν ἀχωροφύλακες.

Συνεχῶς λαμβάνουσι χώραν ἀξιολόγητοι σκηναὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ἑρυσὴν Καράπαπα καφενεῖῳ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα δις διαταράχθη ἡ ἡσυχία τῶν περιοικῶν ἐκ συμπλοκῶν αἱματηρῶν ἐν τῷ καφενεῖῳ τούτῳ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς παρελθούσης τριτῆς ἐν τῇ ἀνὸς πόλει ὁ Ἰμμ. Δισμαντόπουλος ἀπεπειράθη ν' ἀποκτείνῃ διὰ μαχαίρας τὸν Ι. Κουκόπουλον. Παρατυχῶν ἐκεῖ ὁ ἐνωμοτάρχης κ. Πανόπουλος συνέλαβε τὸν πρῶτον ἐπ' αὐτοφῶρῳ καὶ παρέπεμψεν αὐτὸν τῇ εἰσαγγελίᾳ μετὰ τῆς μαχαίρας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Πωλεῖται ἐνταῦθα ὠραιότατον ἔκμαγεῖον τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ «Ἐρμού τοῦ Πραξυτέλους» ἐξ ἕλης παραπλήσιας μαρμάρῳ καὶ εἰς φυσικὴν μέγεθος, προερχόμενον δὲ ἐκ Γερμανίας καὶ ἐκ διπλῆ παραγγελίας. Πωλεῖται εἰς τὴν τιμὴν τῆς πρώτης ἀγορᾶς, ὁ δὲ ἀγοραστὴς διαφεύγει τοὺς κινδύνους τῆς μεταφορᾶς. Εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ «Φορολογουμένου».

Ἐνοικιάζονται Ἀποθήκαι τῆς κ. Εὐφροσύνης Ἀρ. Μπουκακούρη εὐρύχωροι καὶ κατάλληλοι διὰ παντός εἶδους ἐμπορευμάτων κείμενοι πλησίον τῆς βορείου ἀγορᾶς. Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ κατὰστῆμα τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Φαρλοπούλου.

Ἡ εἰς θύνας τοῦ Ξενοδοχείου τῶν Ἡρασιῶν εἰδοποιεῖ τοὺς τε ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ πελάτας αὐτῆς, ὅτι πρὸς κρήτηνα τούτων θεραπείαν καὶ περιπέτησιν, τὸ εἰρημένον κατὰστῆμα ῥυθίσθη σπουδαίως, προσληφθεῖσθαι καὶ τῆς εὐρυχώρου καὶ εὐαέραικας τῶν κ. κ. ἀδελφ. Πράττικα τῆς ἐν τῇ κεντρικῇ τῆς προκειμαίας πλατείας κειμένης καὶ ἧτις ἐπισκευασθεῖσα καὶ διακοσμηθεῖσα διὰ κομφῶν καὶ καινουργῶν ἐπιπλῶν τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου ε. ἔτους.

Ἡ κεθριότης, ἡ τάξις, ἡ πρόθυμος ὑπερησία καὶ τὸ μέτριον τῶν τιμῶν τοῦ ξενοδοχείου τούτου, εἰσι γνωστὰ εἰς τοὺς πολυαριθμοὺς πελάτας του, τῶν ὁποίων ἡ εὐνοια καὶ προτίμησις ἐνεθάρρυνε τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ ἵνα προβῇ εἰς σπουδαίας δαπάνας, ὅπως καταστήσῃ ὅσον εἶναι τε τερπνωτέραν καὶ εὐχάριστον τὴν ἐν αὐτῷ διαμονὴν καὶ ἐστιασίῳ τῶν.

Ἰ γνωστοποιούσα ὅθεν ταῦτα εὐελπιστεῖ ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλει τύχει τῆς αὐτῆς προθύμου ὑποστηρίξεως τῶν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 29 τρ. μηνὸς τελοῦμεν Μνημόσυνον ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πατρός μας

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ν. ΤΡΙΑΝΤΗ

Παρακαλοῦνται ὅθεν ὅσοι εὐαρεστοῦνται νὰ προσέλθωσι κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ὅπως ἐνώσωσι τὰς δεήσεις αὐτῶν μετ' ἡμῶν πρὸς τὸν ὕψιστον.

Τὰ τέκνα,